सागरी डाकू आणि घंटा

लेखिका: एलेनॉर, मराठी: अश्विनी बर्वे

सागरी डाकू आणि घंटा

धोका

कॅलिफोर्नियाच्या किनाऱ्याजवळ
समुद्री डाकू दिसले होते.
सान जुआन कॅपिस्ट्रानो येथील
पॅड्रेस आणि अहाचमाई इंडियन
चिंतेत होते.
"ते आपल्या मोहिमेवर येतील
असं तुम्हाला वाटतं का?"
पिओने आपल्या वडिलांना
विचारले.
"जर ते सैतान आले," पिओचे
वडील म्हणाले, "तर त्यांना
हातोड्याने मारा!"

“तू पळ लवकर, शाळेला उशीर होईल.”

.

"जर ते आले," पिओची आई म्हणाली, "तर आपण शिकारीला जाऊ. आजी डोंगरात आहे.“

"मी इथेच राहीन," पिओ म्हणाला, "आणि माझ्या धनुष्यबाणांनी समुद्री डाकूंशी लढेन.“

"तू खूप लहान आहेस," त्याची आई म्हणाली.

पिओ ताठ उभा राहिला.

"मी पुरेसा मोठा आहे," तो म्हणाला.

त्याच्या आईने त्याच्याकडे रागाने पहिले आणि म्हटले.

पिओ चौकाकडे चालत गेला.त्याला
पाहायला आवडायचे:
त्याच्या वडिलांना बाक बनवताना,
चर्मकाराला कातडी बुडवताना,
मेणबत्ती बनवणाऱ्याला मेण ओतताना,
साबण बनवणाऱ्याला साबण बनवताना.

त्याला कुंभाराला भांडी घडवताना,
चांभाराला चपला शिवताना, स्त्रियांना
लोकर पिळताना, आणि दोन रक्षकांना
आपल्या बंदुका चकचकीत करताना
पाहायला आवडायचे.

पण सगळ्यात जास्त पियोला घंटा आवडायच्या

घंटा सांगायच्या की कधी उठावं, खावं,
काम करावं. आणि अशाही घंटा होत्या
ज्यांची नावेप्रत्येकाने प्रार्थनेला जावं,
झोपायला जावं.या जादुई गोष्टी होत्या.

सॅन व्हिसेंटे ही सर्वात मोठी घंटा होती.
तिने राजासारखा मुकुट घातला होता
आणि तिचा आवाज सर्वात मधुर होता.
"मेएलो. सॅन व्हिसेंटे," पिओ कुजबुजला,
"तू माझी खास घंटा आहेस."

तेवढ्यात, घंटा वाजवणारा म्हातारा कार्लोस बागेत आला, "एक दिवस तू सॅन व्हिसेंटेची घंटा वाजवशील,” म्हातारा कार्लोस दयाळूपणे म्हणाला.

"हे बघ, मी तुला दाखवतो. जर तू दोरी अगदी व्यवस्थित ओढलीस, तर घंटेचा आवाज खोल आणि खरा येतो. नाहीतर, तो गाईच्या गळ्यातील घंटेसारखा येतो.“

"खरी घंटा. आणि दोरी.”

दोरी धरल्याने पिओ स्वतःला महत्त्वाची व्यक्ती समजत होता.

"इथे काय चालले आहे?" एका कठोर आवाजाने विचारले.

पाद्री बारोना यांनी पिओच्या
हातातून घंटेची दोरी घेतली.

"तुला शाळेला उशीर झाला आहे,"
ते म्हणाले.
"मला माफ करा, पाद्रे," पिओ म्हणाला.
"पण मी सॅन व्हिसेंटेची घंटा वाजवायला
शिकत आहे, जर समुद्री डाकू आले
तर…"
पाद्रे बारोना यांनी पिओकडे रोखून
पाहिले.
"पिओ, ती घंटा वाजवणे हा माझा
सन्मान आहे," ते म्हणाले. "तुला तो
मिळवावा लागेल." पिओने क्षणभर
विचार केला.
"मी ते कसे मिळवू शकेन?" त्याने
विचारले. पाद्रे हसले.
"तू सुरुवात करू शकतोस…"

पेय कठीण मध्ये अडकलो

बाकीचे मुलगे आधीच आपापल्या जागी बसले होते, पिओ मागच्या बाकावर सरकून बसला.
आजचे शब्द अवघड होते.
जेव्हा स्तोत्रांची वेळ झाली तेव्हा पिओला आनंद झाला, मुले ढोल, गिटार, व्हायोलिन किंवा बासरी वाजवत होती.
पिओ भोपळ्याची खळखळ वाजवत होता आणि त्याच तालावर गात होता. पण आज तो घंटा आणि समुद्री डाकूंचा विचार करत होता.
आणि तो स्तोत्रांमधले शब्द विसरला.

तुझ्या गाण्याला पाय किंवा डोके नाही," पाद्री शिक्षक म्हणाले - "पुन्हा प्रयत्न कर!" अखेरीस त्यांना सॅन अँटोनियोचा आवाज ऐकू आला, ठक! ठक! ठक!

जेवणाची वेळ झाली,'

पिओ...' शिक्षक म्हणाले,

"उशिरा येणाऱ्या विद्यार्थ्यांनी थांबून साफसफाई करावी."

पिओची साफसफाई होईपर्यंत त्याला जेवणासाठी उशीर झाला होता.

त्याला इतकी भूक लागली होती की, जेवायला जाताना तो दरवाजा बंद करायला विसरला.

तो त्याच्या आई-वडिलांसोबत बसला. आधी त्यांनी प्रार्थना म्हटली. मग त्यांनी खाल्ले. ते बनवण्याचे काम त्याच्या आईचे होते. पियोने चमच्याने पोझोले उचलले.

“व्वा! दाल आणि भाजीचे सूप तर खूप स्वादिष्ट होते."

टॉर्टिला (पाव)
आणि भाजी

अचानक पिओला दाराची आठवण
झाली. तो धडपडत उठलाआणि वर्गाकडे
धावला. खूप उशीर झाला होता!
कोंबड्या आधीच तिथे होत्या.
त्यांनी शाईची भांडी उलटवली होती,
आणि सगळीकडे शाई पसरली होती.
पिओला रडू कोसळणार होतं.
नेहमीच काहीतरी चुकत होतं.
कदाचित त्याला घंटा वाजवायला
कधीच मिळणार नाही.
टनटन! टनटन–टनटन -सॅन
अँटोनियोचा आवाज सांगत होता की
दुपारच्या कामांची वेळ झाली आहे.

सागरी डाकू

पिओ टेकडीवर चढला. मधूनमधून तो समुद्राकडे पाहत होता. समुद्री डाकूंचे जहाज जवळ होते का?

पिओ मेंढ्यांना विसरला. त्याने आपल्या पायांच्या तळव्यांना माती चोळली, जेणेकरून ते वेगाने धावतील. आणि तो निघून गेला.

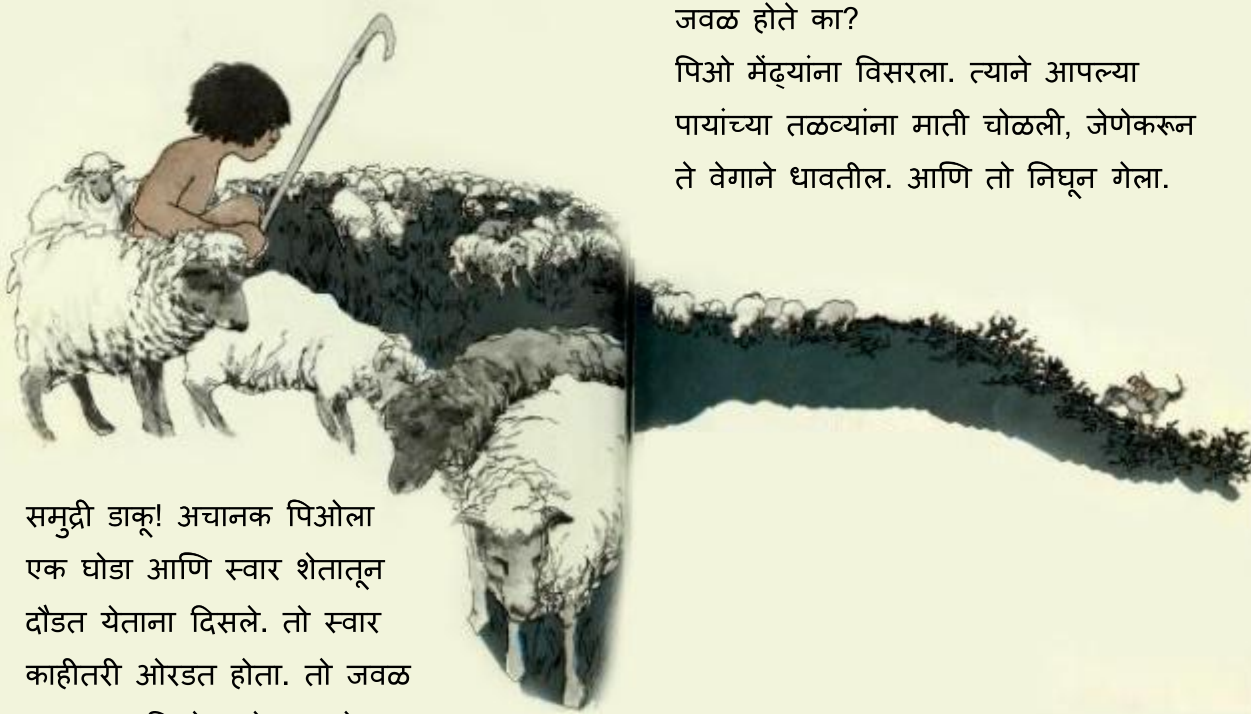

समुद्री डाकू! अचानक पिओला एक घोडा आणि स्वार शेतातून दौडत येताना दिसले. तो स्वार काहीतरी ओरडत होता. तो जवळ आल्यावर पिओला ऐकू आले - "समुद्री डाकू येत आहेत!"

सॅन व्हिसांटे

सॅन व्हिसेंटची घंटा बोलावत होती.

टनटन टनटन टनटन चॅपेलमध्ये

या! "चाच्यांचे जहाज दोन दिवसांत

येणार आहे!"

स्वाराने गर्दीला सांगितले.

पिओ थरथरला.

चाचे खरंच येत होते!

"सैनिक लवकर यावेत म्हणून आपण प्रार्थना करूया," पाद्री बारोना म्हणाले. "जर समुद्री डाकू आधी आले तर?" पिओच्या आईने विचारले. "घाबरू नकोस," पाद्री बारोना म्हणाले. "उद्या आपण सर्वजण डोंगरांमधील एका सुरक्षित ठिकाणी जाऊ.

आज रात्री आपण आपले अन्न बांधून घेऊ आणि आपल्या मौल्यवान वस्तू लपवून ठेवू. त्यामुळे समुद्री डाकूंना चोरायला काहीच मिळणार नाही.” "समुद्री डाकूंची ही तर थट्टाच आहे!" पिओ म्हणाला.

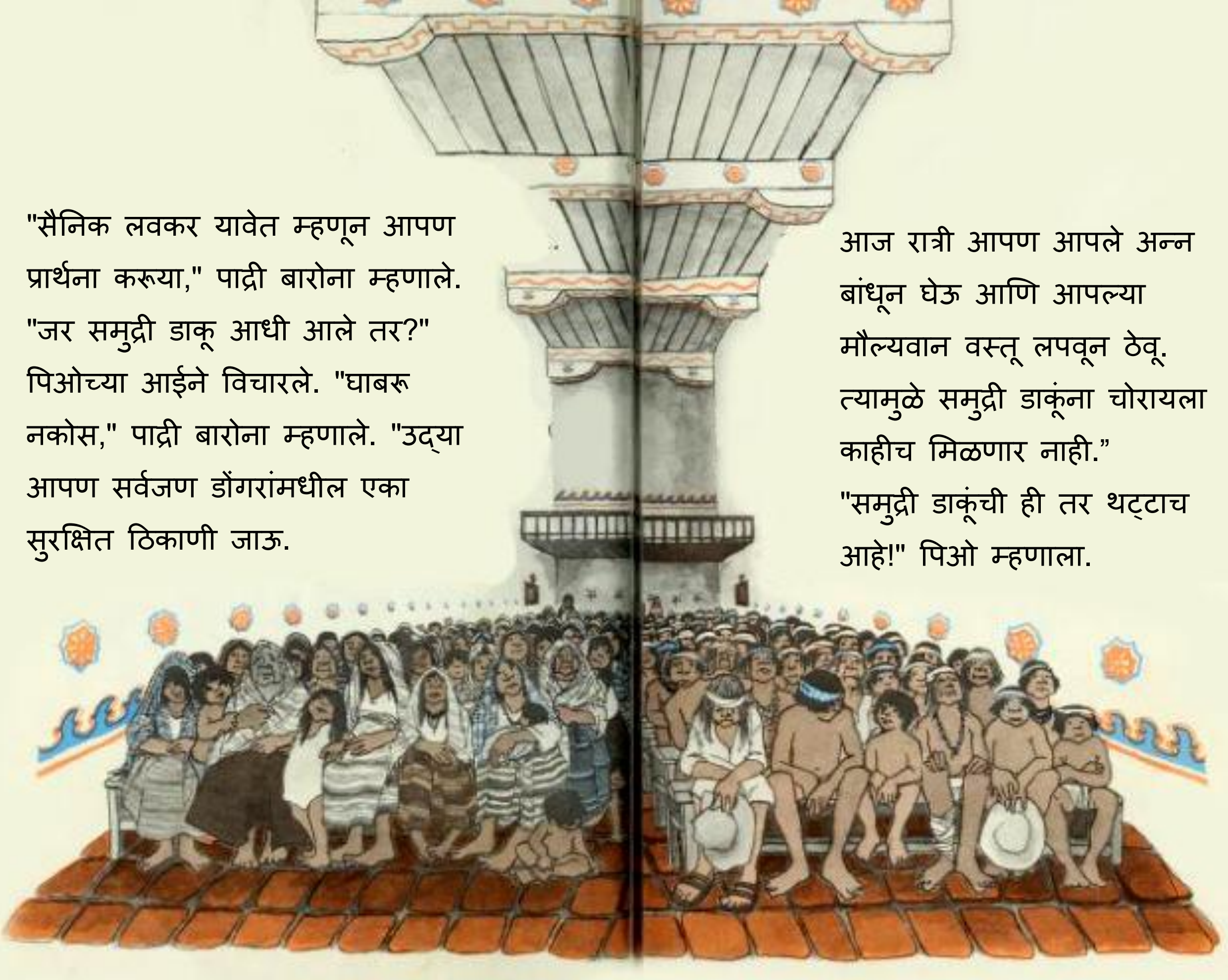

नंतर चौकात शेकोटी पेटवून, स्त्रिया, मुले आणि मुली काम करत होते. ते जुनी अहेहमाई गाणी गात होते. चामडी, मेणबत्त्या, साबण, ब्लँकेट्स, चपला आणि अन्न बांधत होते.

पाद्री बारोना यांनी चांदीच्या समयांभोवती आणि पवित्र मातेच्या मूर्तीभोवती काळजीपूर्वक कापड गुंडाळले. पाद्रिनी ते सर्व फळबागेत पुरले.

म्हाताऱ्या कार्लोसने 'गरीब आत्म्यांची' घंटा वाजवली.झोपायची वेळ झाली होती. पिओचे आई-वडील मिशनच्या भिंतीबाहेर असलेल्या त्यांच्या घरी गेले. पिओ इतर मुलांसोबत मिशनच्या आतच थांबला. पण त्याला नीट झोप लागली नाही. त्याला प्रचंड तलवारी घेऊन समुद्री डाकू त्याचा पाठलाग करत असल्याची भयानक स्वप्ने पडत होती. जेव्हा सॅन व्हिसेंटेने त्याला उठवले तेव्हा त्याला आनंद झाला-इओंग! डॉंग.क्लॉंग! डॉंग!

शुभ सकाळ!
चला, आता सकाळच्या
प्रार्थनेची वेळ झाली आहे.

पेय हरवलेले घडले

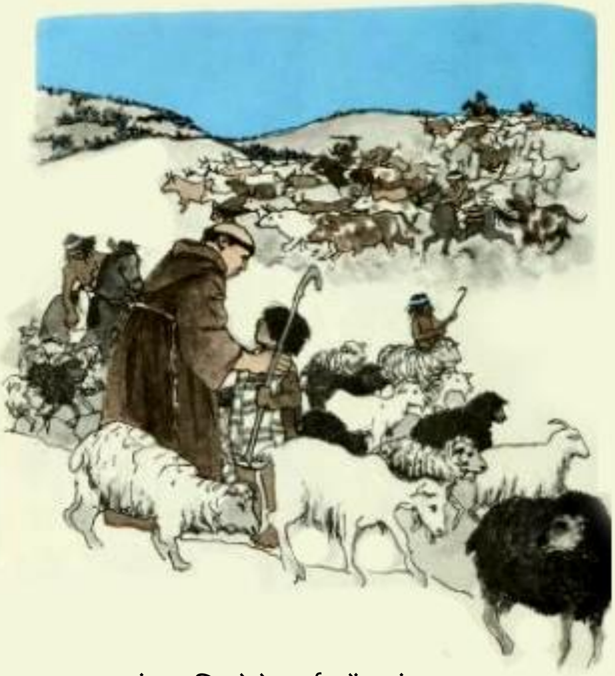

नाश्ता नंतर पिओने सर्व मेंढ्यांना चरायला नेले.

त्याने त्यांना दरीतून वर हाकलले. लोक बैल आणि गाढवांवर सामान लादत इकडेतिकडे धावत होते. "आपण सगळं अन्न घेऊन जाऊ शकत नाही," पाद्री बारोना म्हणाले. पेलोसा "उरलेल्या अन्नासाठी आपण उद्या परत येऊ." फोपिओने पाद्र्यांची बाही ओढली.

जर आज रात्री समुद्री डाकू आले, तर सान व्हिसेंटेची घंटा वाजवायला कोण थांबेल?"

पाद्रींनी पिओच्या खांद्यावर थाप मारली. "ते इतक्यात येणार नाहीत," ते म्हणाले.

पिओ हरवला

पिओला खात्री नव्हती.

त्याचे स्वप्न अगदी खरे ठरले होते.

लवकरच आदिवासी आणि पाद्र्यांची लांबच लांब रांग.

बैल आणि गाढवे डोंगरांमध्ये शिरली.

"पिओ कुठे आहे?" त्याच्या आईने विचारले.

"तो बहुतेक त्याच्या मित्रांसोबत असेल," पिओचे वडील म्हणाले.

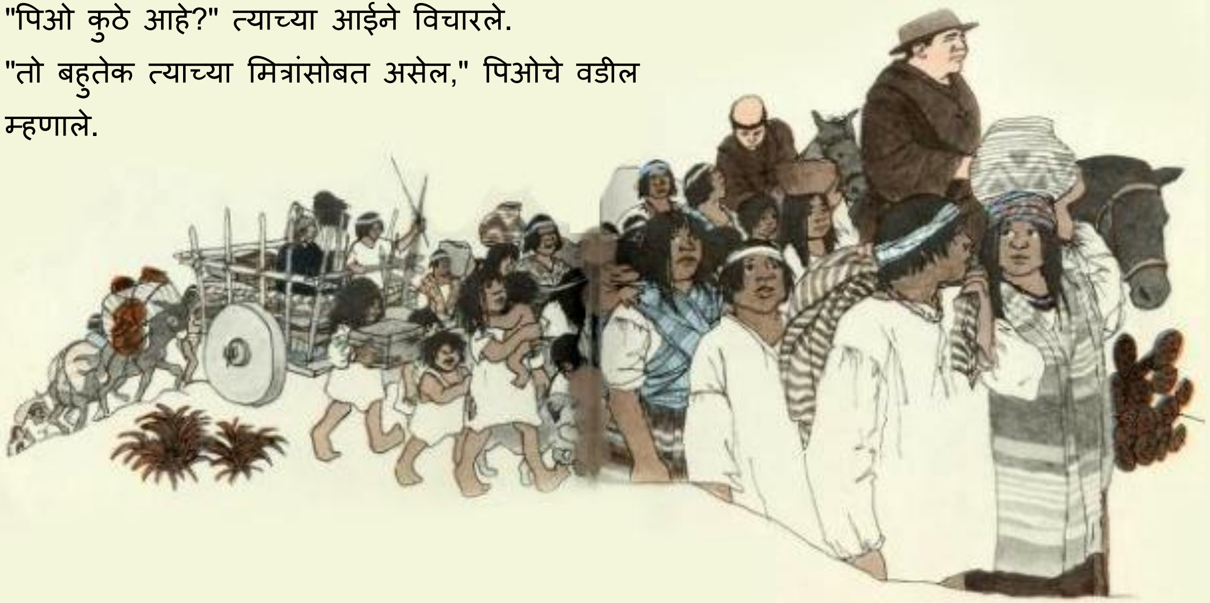

पण पिओ तिथे नव्हता. त्याच्या आईवडिलांनी सगळीकडे शोध घेतला.त्याला कोणीही पाहिले नव्हते. पिओ त्या भव्य दगडी चर्चच्या अवशेषांमध्ये लपला होता. त्याच्या आई-वडिलांना काळजी वाटेल हे तो विसरला होता, समुद्री डाकू सोडून तो बाकी सर्व काही विसरला होता. जेव्हा अंधार पडू लागला. पिओ चौकात गेला.

सैनिक आताच आत येत होते, पिओ आनंदाने हसला. त्याने तीस सैनिक मोजले. रक्षक मिळून बत्तीस होते. 'त्या चाच्यांना जाळायला एवढे पुरेसे आहेत,' तो स्वतःशीच म्हणाला. पिओने काही सफरचंद घेतली आणि आपले धनुष्यबाण घेऊन समुद्रकिनाऱ्यावर धावू लागला. त्याला चाच्यांचे जहाज सर्वात आधी बघायचे होते.

आकाश अधिक गडद झाले आणि चंद्र उगवला. पियोने नक्षत्र-आत्म्यांना उद्‌देशून हळुवारपणे गाणे गायले. त्याला माहीत असलेली सर्व गाणी त्याने गायली. पण त्याला जागं राहता येत नव्हते.

पहाटेच्या पक्ष्यांनी त्याला जाग आणली. पियो समुद्राकडे एकटक पाहत राहिला.त्याने डोळे चोळले

आणि पुन्हा पाहिले. चाच्यांचे जहाज तिथे होते! लहान होड्या चाच्यांना किनाऱ्यावर आणत होत्या. पियो सैनिकांना सांगायला धावत गेला,

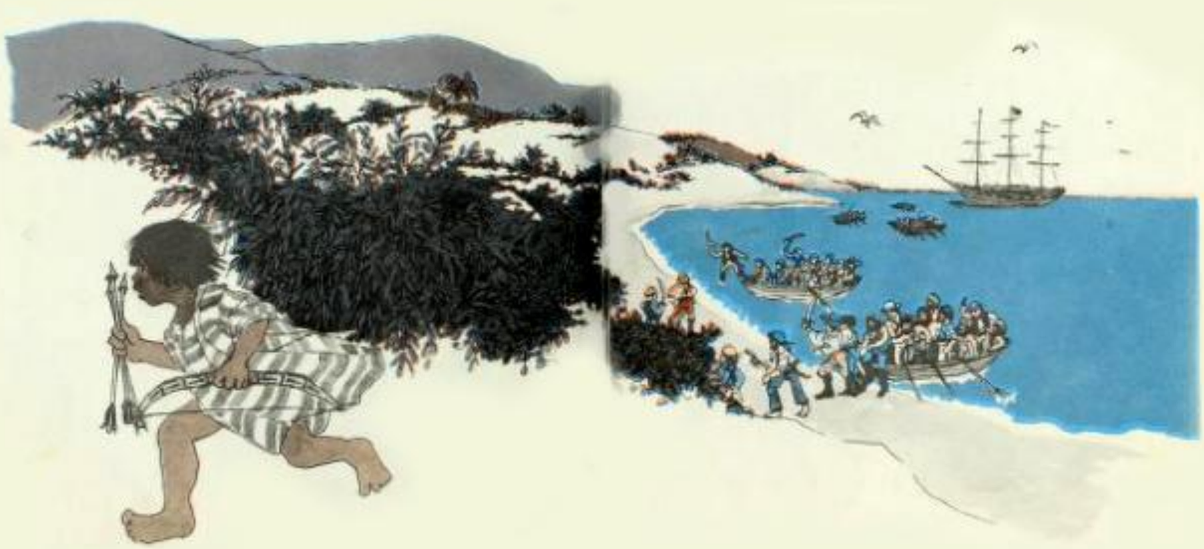

"चाचे आले आहेत!“ तो ओरडला. तो अधिकारी स्वतः पाहण्यासाठी निघून गेला. त्या अधिकाऱ्याने होकारार्थी मान हलवली. "शंभरहून अधिक चाचे आहेत,“ तो म्हणाला. "तू डोंगरांमध्ये जाऊन लप. आपल्याला माघार घ्यावी लागेल, नाहीतर आपण मारले जाऊ.“

तो परत आल्यावर म्हणाला. "आपल्याला माघार घ्यावीच लागेल.“ पिओ धापा टाकत म्हणाला. "तुम्ही पळून जात आहात का?" त्याने विचारले.

पेय केले तास खेळलो !

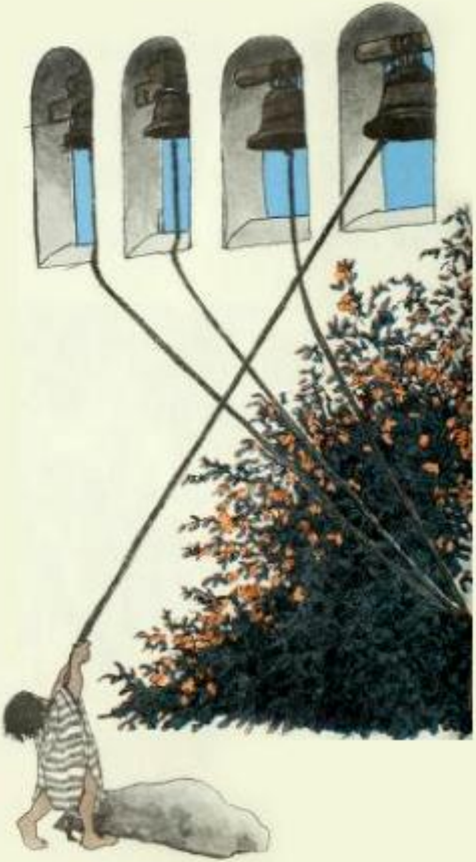

पिओ धावू लागला, मग त्याला घंटेची आठवण झाली. त्याने लोकांना सावध करायलाच हवं, तो घंटांच्या बागेत धावत गेला आणि सॅन व्हिसेंटेची दोरी आपल्या पूर्ण ताकदीने ओढली.

टनटन टनटन टनटन! तो आवाज डोंगरांमध्ये ऐकू आला.

"तो नक्कीच पिओ असणार," म्हातारा कार्लोस म्हणाला.

"मिशनवर धोका आहे,“ पिओची आई रडू लागली. “माझं बिचारं लेकरू ...“ ती हुंदके देत म्हणाली.

जेव्हा पिओचे घंटा वाजवून संपले, तेव्हा तो जवळच्या टेकडीवर चढला. त्याने पाहिले की अनेक समुद्री डाकू मिशनला वेढा घालून होते.पण त्याच्या पाठीमागून चोरून येणाऱ्या समुद्री डाकूकडे त्याचे लक्ष गेले नाही. त्याने डाकूने पिओला पकडले आणि त्याला त्यांच्या म्होरक्याकडे ओढत नेले.

“जनरल बुशार्ड," समुद्री डाकू म्हणाला,
“बघा मला काय सापडलं!”
समुद्री डाकू म्हणाला.
"ओहो!“ तो त्वेषाने म्हणालो.
"आम्हाला बाण दे?“ जनरल त्वेषाने म्हणाला.
"तू त्याने आमच्याशी लढणार आहेस का?“
उंच, काळया रंगाचे कपडे घातलेल्या त्या
राक्षसाकडे पिओने पाहिले – सैतानाचा रंग!
याने जर शूर बनण्याचा खूप प्रयत्न केला.
तर त्याचं डोकं उडवा!" समुद्री डाकू गर्जना
करत म्हणाला.

पिओ सुटका करून घेण्यासाठी धडपडत होता.

जनरल बुशार्ड हसला."त्याला सोडून द्या!" तो म्हणाला. पिओ इतक्या वेगाने धावला, की तो यापूर्वी कधीही धावला नव्हता. जेव्हा त्याला सुरक्षित वाटले, पिओ एका झाडावर चढला आणि त्याने मागे वळून पाहिले. "जेवण! हे घ्या ताजं अन्न!“ चाचे जल्लोष करत म्हणाले. एक संतप्त आवाज ओरडला, "पण ते त्यातलं बहुतेक सगळं घेऊन गेले आहेत.

चला, ही जागा जाळून टाकूया!"

काळ्या धुराचा एक ढग आकाशात उंच उठला. पियो अंधार पडेपर्यंत थांबला. मग तो हळूच परत आला.काही घरांना आग लागली होती, पण मिशनला काहीही नुकसान झाले नव्हते. तीन दिवस पिओ पाहत राहिला.तो बोरे आणि मुळे खात असे. कधीकधी तो झोपायचा. चाचे जहाजाने निघून जाईपर्यंत तो पाहत राहिला.

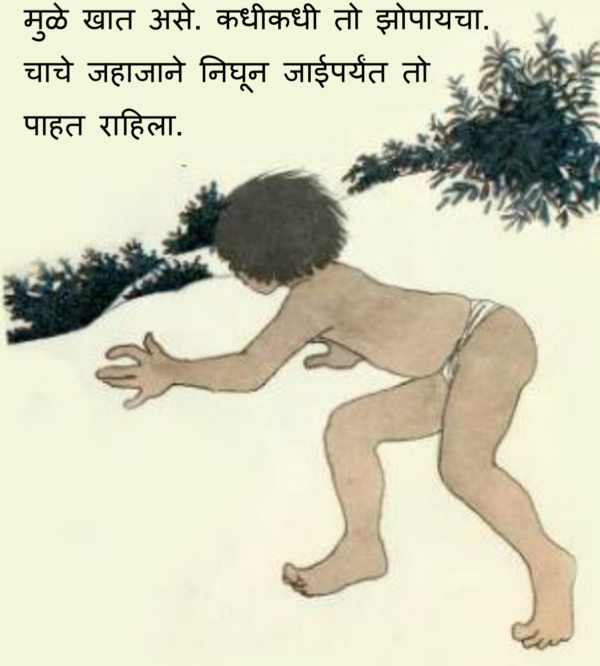

जेव्हा त्याने सॅन व्हिसेंटे येथे घंटा वाजवली.
टन टन टन टन चॅपेलमध्ये या!
पिओने तो संदेश पुन्हा पुन्हा वाजवला.
त्या दुपारी पाद्री आणि इंडियन्स घरी आले.
आपल्या आई-वडिलांना पाहून
पिओला इतका आनंद कधीच झाला नव्हता.
तो धावतच आपल्या आईच्या मिठीत शिरला.

"पियो!" त्याचे वडील रागावले.
"तू आम्हाला खूप घाबरवलंस." पण मग त्यांनी पिओलाही मिठी मारली.
"तू शूर होण्याइतका मोठा झाला आहेस,"पियोची आई त्याला म्हणाली.
पियोचे डोळे चमकत होते.
"आता मी सान व्हिसेंटे यांना फोन करू का?"पियोने पाद्री बारोना यांना विचारले. पाद्रे हसले.
"तू ते मिळवलंस." ते म्हणाले.
पियो सान व्हिसेंटे यांना ही आनंदाची बातमी सांगायला धावत गेला.

समाप्त